

KAPITOLA DRUHÁ

Maggie Greenwoodová na mě čeká v příletové hale. Je o několik odstínů blondatější a o několik kilogramů těžší, než když jsem ji viděla naposled.

To bylo před téměř deseti lety. Nerada myslím na to, jak málo se od té doby změnilo. Greenwoodovi si mě k sobě opět berou jako zatoulanou kočku. Tentokrát už jsem dobře živená. Kdepak abych si ještě dokázala sundat skinny džíny. Za to nejspíš můžou všechny ty jídelní přestávky v Chili's.

„Ach, zlato.“ Maggie si mě jednou rukou přivine, aby mě objala. Ucukávám, ale přinutím se spojit ruce za jejími zády. Svírá mi ramena a věnuje mi svůj nejlepší tragický výraz, ale do rtů se jí i přesto vkrade úsměv. Snažím se sama sebe vidět jejíma očima – už nejsem ta holčička kost a kůže s vlasy po pás.

Matka mi vlasy nikdy nestříhala. Teď je nosím nanejvýš po ramena.

„Dobrý den, paní Greenwoodová.“

Položí mi ruku na záda a postrkuje mě ven k zaparkovanému autu. „Callie chtěla taky přijet, ale musela jít brzo spát.“

Přikývnu a doufám, že Maggie nevyčítí, jak nepříjemný pocit mi v břichu vyvolává jméno její dcery.

„Zítرا ráno má soutěž v twirlingu,“ vysvětluje Maggie. Nevím, koho se snaží přesvědčit. Víím, že to jsou kecy. Callie by přijela, jenom kdyby ji Maggie dovekla.

„Ona to pořád dělá?“ Ve skutečnosti tím myslím: *Oni lidi pořád točí těmi hůlkami a říkají tomu sport? Ale nechci být drzá.*

„To víš. Dostala stipendium.“ Úsměv Maggie málem rozpáře obličej vej-
púl. „Do East Stroudsbuřgu. Uvařuje, že tělesnou výchovu bude studovat
jako hlavní obor.“

Tohle všechno samozřejmě vím. Vím, s kým se Callie pořád kamarádí
(hlavně se Sabrinou Hayesovou) i co měla minulý týden k snídani (muf-
fin se skořicovým cukrem z Jim's Deli). Vím, jak strašně moc se chce do-
stat z Fayette (městečka s pěti tisíci obyvateli) a že už teď paří víc než pr-
vačka.

I když jsem s ní deset let nemluvila, o Callie Greenwoodové vím skoro
všechno, co se o ní vědět dá. Všechno kromě toho, co potřebuju vědět zou-
fale nejvíc.

Přemýšlí o tom ještě?

„Tvoje babička mi řekla, že ses rozhodla pro Tampu, je to tak?“

Přikývnu a opřu si hlavu o okno.

Když jsem se babičce svěřila, že jsem se dostala na univerzitu v Tampě,
varovala mě, abych o studiu na škole ve velkoměstě důkladně popřemýšle-
la. Města lidi sežvýkají a vyplivnou.

Když Maggie sjede na exitu Fayette, napadá mě jenom to, že bych se ra-
ději nechala sežvýkat a vyplivnout než spolknout zařiva.

* * *

Maggie zastaví u bílého dvoupodlažního farmářského domu, který je v mých
vzpomínkách z dětství dvakrát tak veliký. Zavřeme dveře minivanu a psi
u sousedů se můžou zbláznit. Je skoro jedna po půlnoci. Maggiin manžel
Rick se za několik hodin začne připravovat na ranní rozvážku pečiva. Mám
výčitky, přemýšlím, jestli nečeká, aby měl jistotu, že se Maggie vrátila v po-
řádku domů.

Můj táta byl typ manžela, který by mámu nechal čekat a užírat se oba-
vami, dokud se nedopotácel domů obestřený oděrem Johnnieho Walkera.

Jakmile se ocitneme na verandě Maggiina domu, psi utichnou. Štěkání je
přestalo bavit. Na fayettských čtvrtích jsou emoce patrné stejně jako na li-
dech. Ta kde bydlí Greenwoodovi, je unavená, obydlená převážně dělnický-

mi rodinami, které vstávají ještě před úsvitem. Těmi lidmi, kteří spolu večerí sedm dní v týdnu bez ohledu na to, jak jsou vyčerpaní.

Když se zamyslím nad čtvrtí, kde jsem dřív bydlela, vybavím si vztek. Rozpadající se obecní domy namačkané tak těsně u sebe, že vidíte sousedům do kuchyně. Vybavím si vzteklé staré muže na verandách, kteří si stěžují na kabelovku, na demokrata nebo na pozdní výplaty sociálních dávek.

Greenwoodovi tam kdysi žili taky. Odstěhovali se rok předtím, než jsem odjela bydlet k babičce, což znamenalo, že už jsem si ke Callie nemohla běhat hrát, jak jsem na naší ulici byla zvyklá od svých šesti let.

Maggie odemkne vstupní dveře a já okamžitě ucítím rozdíl. Chci se jí zeptat, jestli se jí po jejím starém domě stýská stejně jako mně.

Ale samozřejmě že nestýská. A potom co se v tom domě stalo, je to typ otázky, při níž mě tady s otevřenou náručí rozhodně nepřijmou.

„Máš hlad?“ zeptá se Maggie, zavře za sebou a dveře zamkne. „Vím, že v letadlech už vám nic nedávají. Zbyly tam nějaké lasagne.“

Zavrtím hlavou. „Jsem jenom... strašně utahaná.“

Maggie nasadí soucitný výraz a já si všimnu všech těch vrásek, které před deseti lety nemívala. Nejspíš si myslí, že jsem rozrušená z otcova umírání.

Tessa, na kterou si pamatuje, by rozrušená byla. Plakala by a křikem by se domáhala táty tak, jak to dělala toho dne, kdy nám policisté vyrazili dveře a pak ho z domu vyvedli s nasazenými pouty.

Maggie neví, že starou Tessu nahradila zrůda, která chce, aby sebou otec hodil, a umřel a ona se tak mohla vrátit domů.

„To mi povídej.“ Maggie mi stiskne rameno. „Pojď, uložím tě.“

* * *

Slunce vyjde hned, když usnu.

Potřebuju se vysprchovat, ale nevím, kde Greenwoodovi mají osušky. Ve starém domě měli skříňku s prádlem a ručníky v koupelně. Místo abych šla dolů a Maggie o osušku požádala, šplíchnu si na tvář vodu a osuším ji malým ručníkem, který tam visí u umyvadla.

Mám potíž lidi o něco žádat. Jsem taková odjakživa, ale myslím, že je to

horší od doby, kdy mě babička přivezla na Floridu. Než mi udělala pokoj ze své pracovny, spávala jsem na rozkládací pohovce. Na oknech nebyly žaluzie, takže každé ráno v šest se do pokoje vřinulo sluneční světlo a já už jsem nedokázala zamhouřit oka.

Začala jsem spát pod pohovkou, protože tam byla tma. Babička mě přistihla až za víc než měsíc. Na oknech v pokoji už žaluzie samozřejmě mám, ale někdy, když nemůžu usnout, si stejně pod postel vlezu a hledím na pružiny jako na nějaká souhvězdí.

Minulou noc jsem se ani neobtěžovala snažit se usnout. Když skončím se základní očištěním obličejů, najdu pod umyvadlem trochu ústní vody a vypláchnu si ústa. Není důvod si znovu splétat drdol, s nímž jsem spala. K čemu by to bylo? Hůř než otec stejně vypadat nebudu.

Když sejdu do přízemí, Maggie dělá francouzské tousty. Na lince bublá kávovar.

„S mlíkem, nebo se smetanou?“ zeptá se a ukáže na hrnek, který mi připravila. Nemám srdce jí říct, že kávu nesnáším.

Pokrčím rameny. „To je jedno.“

Maggie nakloní pánev a obrátí plátek chleba. „Snažila jsem se vzbudit Callie, ale necítí se dobře.“

Posadím se ke kuchyňské lince. Callie jsem slyšela, jak se domů vkradla někdy ve tři ráno. Vsadím boty, že vyspává opici. Když začala chodit na střední, červené plastové kelímky se jí na Facebooku začaly objevovat jako houby po dešti.

„Chybí jí soutěžení.“ Maggie se zamračí, upraví teplotu na sporáku. „Ale myslím, že ji nechám být. Je léto.“

Zatnou se mi svaly, když si uvědomím, že to znamená, že Callie se mě nejspíš nebude moct celý den vyhábat. Zvláště pokud s tím bude mít něco do činění i její máma. Po příletu na Floridu jsem týden Callie dennodenně volala. Pokaždé se ve sluchátku ozvala její matka. Callie byla buď na twirlingu, jezdila na kole s Ariel Kouchinskou nebo dodělávala domácí úkoly. Maggie den za dnem zněla zoufaleji a kajícněji. Nechtěla, abych to vzdávala.

Nakonec jsem jí volala už jen jednou týdně, potom jednou měsíčně. Potom jsem přestala volat úplně.

Za poslední rok Maggie zavolala na moje narozeniny a poslala nám přání k Vánocům. O Callie se nezmínila ani jednou.

Před třemi roky jsem Callie zahlédla na tom nejméně pravděpodobném místě, kde bych ji očekávala: v internetovém fóru, kde se debatuje o soudním procesu souvisejícím s vraždami Netvora z břehu Ohia. Napsala pouze jeden příspěvek. Byl na dva řádky a ostatním diskutujícím v něm vzkázala, aby drželi zobáky – co o tom případu prý vědí? Jsou banda rádoby právníků, kteří se schovávají za máminou sukní. Rozloučila se větou *Wyatt Stokes je vrah* a už se nikdy nevrátila, aby se obhájila před houfy lidí, kteří ji žádali, aby to dokázala.

Vím, že to byla Callie. Podepsala se stejnou přezdívkou, kterou používá od svých deseti let úplně všude: *twirlygirl23*.

Vytvořila jsem si účet a poslala jí soukromou zprávu: *Tady Tessa. I já tyhle věci čtu*. Nikdy mi neodpověděla.

V každém případě ji nemůže těšit, že jsem se vrátila připomenout jí to nejhorší léto našich životů.

Maggie mi na talíř shrne francouzský toust. Vzhlednu k ní a oplatím jí mdlý úsměv. Do osmi musíme být ve vězení.

* * *

Fayette v Pensylvánii vypadá ve dne hůř. Hůř, než si pamatuju. Maggie se na Main Street staví v Quik Martu pro benzín. Polovina obchodů má zabedněné výlohy nebo se schovává za cedulkami *Zavřeno*, na něž se nejspíš jenom práší.

Velká část Fayette zemřela spolu s ocelářským průmyslem na počátku devadesátých let. Než jsem se narodila, můj otec pracoval v ocelárně v sousedním městě. Fayette teď vypadá, jako by se při životě držel jen zuby nehty. Asi proto, že všichni jsou tady zatraceně tvrdohlaví. Podniky jako Jim's Deli a Krejčího Paula nikdo nenechá padnout.

Lidé, kteří tady zůstávají, se odmítají sbalit a odjet. Ale udělají to jejich děti, jestli budou mít trochu štěstí.

Cesta do okresní věznice nám trvá půl hodiny. Vůbec si neuvědomu-

ju, že mi cuká noha, dokud Maggie nevyřadí rychlost a nepoloží mi ruku na koleno.

„Zlato, jsi si jistá, že tam chceš jít?“

Samozřejmě že nechci. „To půjde,“ odpovím. „Dlouho se nezdržíme.“

Maggie sklopí sluneční clonu se zrcátkem a nanese si čerstvou vrstvu světle růžové rtěnky. Vyměníme si upjaté úsměvy a bok po boku přikročíme k bezpečnostní bráně. Vezme mě kolem pasu a ruku neodtáhne, když mi strnou svaly.

Babička si na žádné city nepotrpí. Roky jsem každou noc přešlapovala na chodbě a sledovala ji, jak v pracovně luští křížovku a při tom potichu mumlá odpovědi na otázky v *Milionářovi*. Čekala jsem tam jako trapačka žádostivá náklonnosti, dokud ke mně nevzhlédla. Pak kývla a řekla mi: „Tak dobrou, holčičko.“ A to bylo všechno.

Teď mám s lidmi, kteří se mě dotýkají, tak trochu problém. Maggie si podle všeho nevnímá, že když sahám do kabelky pro telefon, ve skutečnosti se tak jen snažím vymanit z jejího dosahu.

„Tohle tam na začátku nejspíš budeš muset nechat.“ Kývne na můj mobil. „A ten hospic... tam mě možná s tebou ani nenechají jít.“

Polknu, abych se zbavila hořké pachuti, kterou mi v ústech zanechala káva. Asi bych měla začít propadat smutku, měly by na mě dolehnout vzpomínky na otce. Místo toho jsem ale zvědavá. Přemýšlím, jak vypadá, jestli má kůži tenkou jako rýžový papír a jestli ji má propadlou kolem výrazných lícních kostí. Co si pamatuju, vždycky býval zdravý. Nikdo z nás nikdy nechodil k lékaři. Máma je neměla ráda a táta přísahal, že neexistuje neduh, který by nevyléčil panák whisky.

Když za Maggie kráčím ke kontrolnímu stanovišti, nic neříkám. Zpoza skleněné tabule nás sleduje žena v šedé uniformě.

„Jste na seznamu schválených návštěv?“ zeptá se, aniž vzhledne od počítače.

„Včera jsem mluvila s ředitelem hospicu.“ Maggie odsekává slova.

„Za kým jdete?“

„Za Glennem Lowellem.“ Řeknu to suchým, chraplavým hlasem. Dozorkyně zvedne zrak. Změří si mě.

„Glenn Lowell dnes ráno zemřel,“ pronese.

Maggie zatne čelist. „Jak je to možné?“

„Lidi onemocní a umírají.“ Dozorkyně nehne brvou. Když se mi zadívá do očí, probleskne jimi soucit. Odloží propisku. „Přes noc se mu zhoršil zdravotní stav. Je mi to líto.“

„Proč nám sakra nikdo nic nevzkázal? Tohle je jeho dcera.“ Maggie zvedá hlas. Lidé čekající za námi na lavici zvednou oči od novin. Prstem zabloudujím k roztrpčenému místečku po straně svých džínů.

„Jeho dcera si ho zaslouží vidět,“ řekne Maggie. „Kdo je váš nadřízený?“

Dozorkyně si založí ruce na hrudi. Na jmenovce má napsané WANDA. „Paní, chápu vaše roztrpčení, ale dcera Glenna Lowella tady byla už včera večer. Nevěděla jsem, že má dvě.“

„Moment.“ Podlamuji se mi nohy. „Ona tady byla?“

Cítím, jak Maggie vedle mě ztuhla. Dozorkyně otočí stránku v evidenční knize. Prostrčí ji pod sklem. S roztrášenými rukama na stránce hledám její jméno.

„Není tady,“ řeknu. Už se chystám knihu prostrčit zpátky, ale Wanda mě zastaví.

„Včera v osmnáct třicet pět. Zapisovala jsem ji.“

Kloužu prstem po stránce, až najdu příslušný časový údaj. *Brandy Butlerová*. Jméno napsané rukopisem mojí sestry Joslin.

Zatínám prsty v teniskách. Víím, že je její – dělávala jsem si legraci z toho, jak divně píše s. Jak ostře vykresluje spodní oblouk, jako by se snažila vybrat smyk.

Maggie se načepýří a na dozorkyni se oboří, že si musí promluvit s ředitelem věznice.

„Glenn Lowell žádnou dceru jménem Brandy Butlerová nemá,“ dodá na vysvětlenou.

„Tohle je jeho dcera.“

Maggie se ke mně otočí.

„Je to Josin rukopis,“ řeknu.

Maggie nevěřičně otevře ústa. V jejím výrazu se zračí ještě něco jiného – soucit. Už ho dnes začínám mít fakt plné zuby.

„Pojďme,“ prohodím k ní. „Je mrtvej a tím to hasne, takže můžeme jít?“

Maggie váhá. Opět mi cuká noha. Vrhne pohled na dozorkyni, jako by jí chtěla říct: *Kvůli tomuhle o mně ještě někdo uslyší*. Potom mě popadne za ruku.

Za kontrolním stanovištěm se rozbzučí brána. Objeví se dozorce s psací podložkou na předloktí. Anič od ní vzhledne, křikne: „Edwards?“

V čekárně se zakřiknutě postaví muž v obleku, jako by byl uprostřed vyučování zničehonic povolán do ředitelny.

„Váš klient je připraven,“ oznámí dozorce. Edwards si do podpaží vsune papírovou složku a projde kolem nás se zdvořilým přikývnutím. Neví, kdo jsme.

Maggie mi ještě pevněji sevře ruku a vím, že ho taky poznává. Možná z *Demaskovaného netvora*, dokumentu o všech těch vraždách, pokud se tedy přinutila se na něj podívat. Nebo možná sleduje Stokesovo odvolání, protože její neteř byla poslední z jeho obětí a má pocit, že je to její povinnost.

Tak či onak, Maggiina nervózní energie se přenáší i na mě a vím, že vidí to, co já: obhájce, který se uplynulých deset let snaží Wyattovi Stokesovi zajistit nový proces.

Wyattu Stokesovi, Netvorovi z břehu Ohia, který čeká v cele na smrt, na niž jsme ho poslaly já a Callie.